

Vida de Maria (XVIII). La vinguda de l'Esperit Sant

"Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'Ell". D'aquesta manera arribà l'Esperit Sant, escena que es contempla en aquest lliurament de la Vida de Maria.

Quan Jesucrist va haver ascendit al Cel, *els apòstols se'n tornaren a Jerusalem des de la muntanya anomenada de les Oliveres, que és a prop de la ciutat, a la distància que és permès de recórrer en dissabte. Van entrar-hi i van pujar a la sala de la casa on es reunien. Eren Pere, Joan, Jaume, Andreu, Felip, Tomàs, Bartomeu, Mateu, Jaume, fill d'Alfeu, Simó el Zelós, i Judes, fill de Jaume. Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'Ell* (Ac 1, 12-14).

Complien el mandat de Jesús, que els havia dit que esperessin a la Ciutat Santa l'enviament del Consolador promès. Van ser deu dies d'espera, tots al voltant de Maria. Que lògic és humanament el que ens explica la Sagrada Escripura! En perdre la companyia física del seu Mestre, els més íntims es reuneixen al voltant de la Mare, que tant els recordaria a Jesús: en les faccions, en el timbre de la veu, en el mirar afectuós i maternal, en les delicadeses del seu cor i, sobretot, en la pau que escampava al seu voltant. A més a més dels Apòstols i de les santes dones, hi trobem els parents més propers del Senyor, aquests mateixos que abans havien dubtat d'Ell, i que ara, convertits, s'estrenyen al voltant de la Verge de Natzaret.

És fàcil imaginar la vida en aquell Cenacle, que devia ser ampli per acollir tantes persones. Les dades de la tradició no permeten assegurar amb certesa de qui era aquella casa, encara que dues hipòtesis semblen les més segures: o bé es tractava de la casa de la mare de Marc, el futur evangelista, a la qual es refereix més endavant el text sagrat (cf. Ac 12, 12), o bé va poder ser la casa que la família de Joan l'evangelista tenia a la Ciutat Santa. En qualsevol cas, l'oració unànime dels deixebles amb Maria va produir de seguida un primer resultat: l'elecció de Maties per ocupar el lloc de Judes Iscariot. Un cop completat el nombre dels dotze Apòstols, van continuar resant tot esperant l'efusió de l'Esperit Sant que Jesús els havia promès.

Però no tot era pregar: havien d'ocupar-se de moltes més tasques; encara que, en el fons, tot el que feien era veritable oració, perquè el seu pensament estava constantment en Jesús i tenien amb ells Maria. Podem imaginar les converses -veritables tertúlies- amb la Verge. Ara que havien vist Crist ressuscitat i contemplat la seva ascensió al Cel, desitjaven conèixer molts detalls de la vida -també de la infància- del seu Mestre. I allí estava la Mare, evocant aquells records sempre vius en el seu cor: l'anunci de Gabriel en els anys ja llunyans de Natzaret, les esposalles amb Josep -al qual molts d'ells no havien conegut-, el naixement a Betlem, l'adoració dels pastors i els mags, la fugida a Egipte, la vida de treball en el taller de Natzaret... Quants temes oferien les paraules de Maria a la pregària dels deixebles! Amb quina nova llum devien veure tots els successos viscuts al costat del Mestre, en els seus tres anys d'acompanyar-lo per terres de Palestina! Al costat de Maria, la Verge fidel, s'encenia en ells la fe, l'esperança i l'amor: la millor preparació per rebre al Paràclit.

Per fi, en complir-se els dies de la Pentecosta, *se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc,*

que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells. Tots van quedar plens de l'Esperit Sant (Ac 2, 2-4).

La meravella del succés arribà a la multitud que hi havia llavors a Jerusalem: parts, medes i elamites, habitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia, del Pont i de l'Àsia, de Frígia i de Pamfília... (Ac 2, 9 ss). Pere parlà a la multitud, enardit per la força de l'Esperit Sant. Després arribaria la dispersió dels Apòstols per Galilea, Samaria i fins als últims confins de la terra, portant a tot arreu la bona nova del regne de Déu.

Maria agraïa a Déu la conversió d'aquelles primícies de la predicació apostòlica, i la incomptable multitud de fidels que vindrien a l'Església amb el transcurs dels segles. Tots tenien cabuda en el seu cor de mare, que Déu li havia atorgat en el moment de l'encarnació del Verb i que Jesús li havia confirmat des de la Creu, en la persona del deixeble estimat.

J.A. Loarte